

mircea bătrânu

poveste de pe net - 3D

Mircea Bătrânu

Poveste de pe net-3D

--- Păcatele voinței ---

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-451-5

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

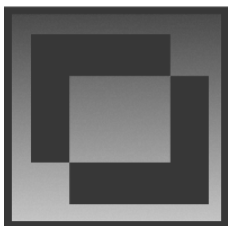
CUPRINS

PĂCATELE VOINȚEI -----	1
Proiectul literar Păcatele voinței -----	2
POVESTE DE PE NET-3D -----	4
1. Gânduri-----	4
2. Mesajul-----	5
3. Aniversarea -----	13
4. Evadarea -----	19
5. Pas în doi-----	29
6. Dăruirea -----	38
7. Infernul-----	50
8. Rămas bun -----	63

PĂCATELE VOINȚEI

Motto:

*„Am avut șansa să văd facerea lumii și jocul stelelor, le-am văzut și le-am admirat...
de înțeles însă, le-am înțeles mult mai târziu și-atunci doar în parte...”*

Proiectul literar Păcatele voinței

<http://mirceabatranu.blogspot.com>

este format din șase cărți cu acțiune separată dar aflate toate sub semnul voinței,
în diversele ei forme:

Iubirea - Calea - Speranta - Rostul - Căutarea - Datoria

"Am cunoscut binele și-am fost tentat să scriu o poveste de dragoste. Iubeam cu pasiune și viața-mi era minunată. Răul îl știam dar nu-l trăisem. Apoi am cunoscut și răul. Între bine și rău am trăit șansa, unică, să văd facerea lumii și jocul stelelor. Mi-am schimbat planurile..."

Așa s-a născut Păcatele voinței.

Voința care naște pasiuni, care creează și distruge, care generează frumosul și urâtul. Voința fără de care nu faci pașii în viață și care uneori te-mpiedică să-i faci. Voința care naște in egală măsură iubirea și ura, patima, orgoliul. Voința născută din jocuri de cuvinte și jocuri de viață. Zâmbete și lacrimi... Totul din voință... Păcatele voinței"

Mircea Bătrânu 2007

*

Proiectul literar Păcatele voinței

Detalii pe blogul: [Literatura Mircea Bătrânu](http://mirceabatrano.blogspot.com)

<http://mirceabatrano.blogspot.com>

Iubirea – Cartea iubirii - 2007

Poveste de pe net-3D

"O poveste de dragoste născută pe internet și trăită aievea, o carte despre supremul dar numit iubire, despre dăruire și împlinire, sub semnul **runei Perthro** și al curcubeului, având mottoul:

"Uneori între agonie și extaz e clipa, dulcea clipă a iubirii..."

<http://mirceabatrano-pdpn3d.blogspot.com>

Calea – Cartea cunoașterii - 2009

Nea Vasile și japonezul

"Dumnezeu nu este nici în ceruri, nici în inimă, ci noi suntem parte din el"

O carte despre incredibila lume în care trăim, despre cea mai mare descoperire a omenirii, despre Omul Pământului, Omul Lunii și dreptul Pământului, sub semnul **ideogramei kanji pentru om** și al runei omului, **Mannaz**, având mottoul:

"Nu le acordăm răgazul și atenția cerute tocmai celor pe care-i iubim cel mai mult"

<http://mirceabatrano-nvsj.blogspot.com>

Speranța – Cartea speranței – în lucru

Poker la Finisterre

Despre speranță și împlinirea ei, despre cea mai mare experiență a omenirii, învierea sau renașterea. Jocul cu viața este un poker la capătul lumii, la Finisterre, sub inspirația **runei Ansuz**, având mottoul:

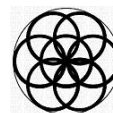
"M-a urmărit o carte, o quintă royală, luni de zile, seară de seară. Nu mai jucam altceva, nu mă mai interesa. Simțeam că-i dreptul meu. Și când mi-a venit, ceilalți nu mai erau."

<http://mirceabatrano-plf.blogspot.com>

Rostul – Cartea rostului – în curs de publicare

Carierista, cartea interzisă

O carte sub semnul florii și al „sămânței vieții – seed of life” despre răzvrătirea codului feminin în infernul lumii de azi, sub motto-ul:

„A lăsat armele și uniforma, s-a rujat și a plecat... codul ei de femeie se răzvrătise.”

Interzisă celor sub 18 ani! În curs de publicare!

<http://mirceabaturanu-cci.blogspot.com>

Căutarea – Cartea căutării – în proiect

Analiștii

Un omagiu adus analiștilor și cercetătorilor, celor ce găsesc porțile spre civilizația viitorului și se află sub simbolul buddhist al „Nodului fără sfârșit”- shrivasta, al miracolelor universului și al vieții eterne.

„Uneori, mai important decât să studiezi piatra și cauza pentru care a ajuns acolo e să te întrebi de ce-o privești!”

<http://mirceabaturanu-a.blogspot.com>

Datoria – Cartea datoriei – în lucru

Ciclopul, varanul și președintele

O carte despre datoria născută odată cu viața, despre dreptul voinței asupra ta și obligația ta față de cei cărora le aparții! Cartea datoriei este o carte despre onoare sub semnul magic al heptagramei:

„Avem memoria scurtă. Pământul e plin de statui ale celor ce nu și-au onorat promisiunile!”

<http://mirceabaturanu-cvp.blogspot.com>

Proiectul literar **Păcatele voinței** poate suferi modificări. Detaliile proiectului se găsesc pe blogul de literatură <http://mirceabaturanu.blogspot.com> .

Mircea Bătrânu

2010

POVESTE DE PE NET-3D

“Uneori între agonie și extaz e clipa, dulcea clipă a iubirii”

1. Gânduri

Prieteni, ce-am scris aici este o poveste de dragoste născută pe net, o poveste reală... câți oare dintre voi ați trecut prin așa ceva și-ați tăcut? Oare eu aș fi crezut dacă cineva mi-ar fi povestit-o? Fragmente din poveste îmi redau bucuriile și spaimile și-acum... ..fragmente...

*

Poți trăi o viață în câteva zile, cu bun și frumos, cu rău și urât, cu naștere și moarte. Așa e uneori o poveste de dragoste.

*

"Vei primi un semn, în momentele de singurătate sau de cumpănă, și asta pentru că sufletul cuiva drag ție, trecut dincolo, te va susține. Semnele le simți, le vezi, știi chiar de la cine sunt, îți schimbă starea. Nu mai ești singur! Mai ai o șansă!

Am cerut un semn și-am primit un curcubeu, chiar unul dublu. Era de confirmare. Înainte urlasem de durere și neputință, cerșisem sprijinul divin și l-am primit în momentul în care abandonasem lupta. Și-am răzbit!

Nu pierde speranța. Cineva acolo sus te veghează!"

*

„Vezi tu Dora, am avut șansa-n viață să văd facerea lumii și jocul stelelor...așa mi s-au dezvăluit două secrete cosmice...

Am văzut într-o noapte facerea lumii , am văzut cum s-a născut lumea...mi-a fost însă teamă să-ncerc să văd si cine a făcut-o ...n-am ridicat ochii...

Altădată, privind cerul încărcat de stele, am fost uluit să le văd aranjându-se și coborând de pe cer sub forma unor spirale și care, cum e carul mare... priveam fascinat jocul stelelor, era un spectacol unic... “de ce coboară stelele?...de ce se retrag sub forma asta ordonată? - Poate coboară ca să deschidă cerul pentru altceva!...dar pentru ce anume, acolo se retrag cumva sufletele? ...”

Am avut șansa să văd facerea lumii si jocul stelelor, le-am văzut si le-am admirat... de înțeles însă, le-am înțeles mult mai târziu, și-atunci doar în parte... ”

*

„Și-a întors fața spre mine, m-a-nvăluit cu privirea si mi-a zâmbit....ochii ei mari și verzi erau lumina însăși... Fascinat, am lăsat aparatul ...Era atât de frumoasă, un tablou unic...

..... Nu știusem cum e un rămas bun. E un zâmbet cald, învăliitor”

*

Ochii ei...

2. Mesajul

Aș fi vrut să exprim trăiri mai mult decât evenimente, ele dau culoarea poveștii de dragoste. Trebuie să redau însă câteva elemente fără de care va fi greu să leg evenimentele ulterioare.

În vara lui 2001 eram într-o perioadă dificilă în viața personală. Datorită unui concurs de împrejurări, am fost obligat să renunț la femeia ce-o iubisem ani de zile. Nu-mi mai găseam locul. Cum să iubesc pe altcineva?

Îmi spusese „jucăm destinele prea multor oameni și mai mult decât atât, trebuie să plec din viața ta”. Am crezut că-i o glumă, de fapt cred că am sperat că-i așa și că lucrurile vor reveni la normal.

Aparțineam mediului de afaceri și eram în contact cu multă lume din medii diverse. Călătoream destul de des în străinătate. Viața-mi era frumoasă, cu agitația specifică celui prins în diverse tranzacții. Cum se-ntâmplă de multe ori, aveam și o viața personală, în afara familiei și căutam să fie cât mai discretă posibil.

Lumea în care mă mișcam era destul de pestriță, de la oameni simpli în educație la universitari, de la cei fără posibilități materiale la cei potenți financiar, de la cei născuți cu bunul simț până la neamurile proaste pline de bani sau funcții.

Existau și femei frumoase, în mediul de afaceri sau decorând acest mediu, din media, din mediul artistic sau modelling sau pur și simplu din rețele extrem de discrete destinate celor ce-și permiteau. Și participam la acest joc.

Nu fusesem ușă de biserică însă de fiecare dată știam că am unde să mă-ntorc. Mă refer aici la relația cu femeia iubită, relația ce o considerăm “ pe vecie ”. Eram un pasional și eram fericit. Iar acum, dintr-odată, rămăsesem fără marea mea iubire. Te-ascunzi în brațele altei femei să uiți, aceasta ține câteva ore, o noapte două, dar apoi? Gândurile tot acolo te vor duce.

Respiri aici, respiri acolo, însă revine dorința de apă vie, de hrană, de energie, iar astea nu le primești decât de la iubită.

Cam așa era starea mea atunci. Agitație multă și dorința de a-mi găsi locul.

Nestatornicia bărbatului de patruzeci de ani poate că pleacă tocmai de la dorința statorniciei. E greu să-ți găsești locul.

*

Când s-a produs ruptura în cuplu, deși a fost mai mult conjuncturală decât voită, am avut o reacție de neacceptare, mă simțeam nedreptățit și am plecat câteva zile din țară. Am luat drumul Llublijanei și seara intrasem în Slovenia. Speram să uit, să-mi fie mai ușor să trec peste situația asta. Însă Lena, fosta mea iubită, plecase din Llublijana într-un turneu și se-ntorcea peste o lună.

M-am întors în țară, nu-mi găseam locul nicicum și nu puteam accepta că iubita îmi plecase. Am profitat de ocazia unui târg și-am plecat cu avionul la Brussels iar de-acolo cu trenul la Rotterdam, la Koln și Frankfurt /Main.

Așa a trecut o lună. Fugeam și speram să rezolve timpul ceea ce nu reușisem eu. Recunosc, eram slab în astfel de situații dar țineți cont că ea era leoaică iar eu berbec. Cum să renunț atât de ușor? Ce mai ziceți acum?

Încercam să mă ocup de cât mai multe probleme în afaceri astfel încât să nu-mi mai fugă în altă parte gândurile. Degeaba. Reprezenta foarte mult pentru mine și din păcate percepeam plecarea ei ca pe-o înfrângere.

“Am să plec din viața ta, așa mi-e dat, nu eu vreau asta. Înțelege! Așa e soarta noastră!” cam așa ceva mi-a spus de despărțire. Se prăvălise cerul peste mine când am auzit.

“ N-am să fiu la aeroport, nu pot să te văd plecând ” îi spusese în loc de “La revedere ”. Știindu-mă impulsiv mi-a cerut decență, atât. “ Te rog Mircea ”. Și i-am respectat dorința, retrăgându-mă din viața ei.

*

CHATUL - Într-o zi de iunie, după o zi agitată la birou, spre seară, când se mai rezolvaseră problemele, am intrat pe-un chat. Mă relaxa chatul.

Pentru cine nu știe, trebuie să ai un calculator și să fii conectat la internet. Chatul este un sistem instantaneu de comunicare a mesajelor scrise. Văd și-acum prezentate la televiziuni, povești de dragoste născute pe chat. Au farmecul lor, sunt suflete care se găsesc sau se regăsesc. Iar chatul în sine îți oferă această șansă, cu condiția să eviți sumedenia de înșelătorii și mizerii care se nasc acolo. E un mediu de exprimare pentru foarte mulți, se leagă și se dezleagă prietenii, se nasc pasiuni din cele mai tulburătoare, se caută relații serioase dar și numai sex, refulare, roluri pierdute pe care unii nu le pot juca în realitate... alții își înfrâng timiditatea, multe, multe alte motive... oricum, primordială rămâne nevoia de comunicare. Era mai curat chatul atunci, mai puțină lume și parcă mai cizelată. Intrăm pentru relaxare și încercam să-mi găsec o prietenă sau o relație de perspectivă. Și speram să găsec ceva deosebit. E un adevăr.

*

Nu-mi amintesc ce nick (nume) îmi luasem când am intrat, însă când m-am uitat în listă, nickul ei m-a atras din cale-afară. Era “ambra”, parcă-mi făcea semn să-l accesez. Cine se mișcă în domeniul netului cunoaște toate aceste etape.

Discuțiile de genul ăsta se înscriu într-un topic anume. Pentru cine nu știe, a discuta pe chat înseamnă a scrie și trimite mesaje care ajung instantaneu sau oricum în timp foarte scurt la partener. Acesta îți răspunde tot la fel, scriind mesajul și trimițându-l. Astfel că discuțiile sunt de fapt mesaje scrise. Mesajele sunt însoțite de iconuri, niște simboluri care exprimă diverse stări, sub forma unor

figurine. Astfel poți trimite mesaje însoțite în text de figurine care exprimă zâmbetul, râsul, dragostea, supărarea, plânsul, inocența, îmbrățișarea, somnul, aplauzele și multe altele.

Spui în mesaj ”te iubesc” și atașezi o figurină cu o inimă care pulsează puternic. E extrem de sugestiv.

Chaturile sunt în general cu acces pentru toată lumea. Astfel, riscul să dai peste cineva nepotrivit și care să te scoată din sărite, e destul de mare.

Tu îi accesezi pe unii, alții te accesează pe tine. Discuți cu mai mulți parteneri în ferestre diferite dar cu timpul rămâi spre o singură “țintă”, acolo unde simți comunicarea cea mai deschisă și dorința de dialog mai mare.

*

După inerenta perioadă de prezentări și tatonări am început să o curtez, îmi plăcea, o simțeam.

Așa se-ntâmplă pe net. Spre deosebire de real unde te cunoști cu persoana față în față și apoi încep prezentările, opiniile, dorințele, realizările și nerealizările, aici pe net îți deschizi sufletul și dacă lucrurile merg cum trebuie ajungi să-ți cunoști partenerul. E o plăcere să-ți simți partenerul după primele discuții.

Ambra devenise în scurt timp o provocare.

Și discutam despre noi.

Veneam amândoi din relații epuizate sau măcar în criză.

M-a atras din cale-afară jocul, eram bărbat și femeie legați deja prin gânduri și simțuri. Și simțeam tatonarea și apoi nevoia unuia de celălalt. Ne căutam prin cuvinte. Ce clipe plăcute simțim când ne leagă cuvintele unul de altul.

Am stat preț de mai mult de-o oră pe chat. Nu pot să vă descriu cât de mult îmi plăcea discuția cu ea și mai ales stilul ei. Am ajuns destul de repede în situația ca mesajele să ne fie complementare. Se întâmplă în astfel de comunicări, sunt numai mesaje scrise care se trimit de la unul la altul în timp real. Ele exprimă trăiri, dorințe, visuri... Un joc frumos, un joc dorit. În mai puțin de-o oră simțisem că mi-am găsit partenera.

Nu-mi cereți să spun cum am simțit! Ca un fel de dragoste la prima vedere, aș putea să-i spun “dragoste la prima întâlnire virtuală, întâlnirea de pe net”.

Ce zi frumoasă, probabil că meritam un astfel de dar. Așa am și simțit, că primesc un dar. Darul de seară după o zi istovitoare. Chiar și de încurajare să fi fost și tot mi-a transformat ziua într-o încântare.

Am stabilit să corespondăm prin poșta electronică. Era o dorință comună, aceea de-a menține legătura.

Ambra mea se numea Dora, de curând absolvise facultatea și avea optsprezece ani mai puțin ca mine.

Perechea, el patruzeci și, ea douăzeci și.

*

Lucrurile, faptele și persoanele deosebite le simți.

*

MESAJE

După ce-am închis chatul i-am trimis un mesaj în poșta electronică, un mesaj de confirmare a discuției noastre. Eram deja prins. Îmi plăcea atât de mult...

“De ce-ai adresa asta, cu - ice - (gheață) în nume?” am întrebat-o pe chat... “Nu te simt așa, ești un suflet frumos prin tot ce-mi spui, ești caldura, nu gheață, de ce-ai luat gheață în nume?”... “Poate unde sunt mai retrasă, mai prevăzătoare, poate îmi doresc altceva... așa am simțit că trebuie să scriu” îmi răspunse.

Mă gândeam la numele ei și la adresă în timp ce-i scriam “e o confirmare a discuției de azi Dora, mă bucur că ai apărut, mi-a făcut mare plăcere și mi-a schimbat gândurile... acum aștept mesajul tău mai mult ca orice”.

În drumul spre casă m-am trezit cântând în mașină iar dacă George Michael mă însoțea cu muzica lui era semn bun, chiar foarte bun...

Speranța te regenerează. M-am gândit seara la ea, cum e, pe unde e și ce face. Îmi plăcea să mă gândesc la Dora.

Nu puteam să mi-o imaginez. O vedeam că pe-o femeie frumoasă însă fără să am detaliile. Și nu putea fi altfel dacă apăruse în viața mea, nu?

A doua zi la prima oră eram în birou și bineînțeles că am deschis căsuța mea poștală (sunt previzibil, și voi treceți prin așa ceva) dar... nimic, niciun răspuns... dupăamiaza am redeschis chatul, am căutat-o însă nu era acolo... eram dezamăgit...

Am redeschis căsuța spre seară, mesajul mă aștepta... BINGO... un mesaj simplu dar care mi-a schimbat viața... “îți confirm și eu mesajul și aștept să-mi scrii cât mai mult, chiar aștept, să știi... iar dacă nu-ți voi răspunde imediat înseamnă numai că nu am timp atunci”.

Așa am început să stabilim regulile noastre. Virtualul are avantajele lui.

Pe chat se trăiește foarte intens și relațiile se dezvoltă rapid.

*

3D

Correspondența era zilnică și îmi spusese că nu mai intră pe chat. Cât de mult a însemnat prezența ei atunci. Efectele erau vizibile, căpătasem alt tonus, cenușiul cotidian începuse să dispară. Prin firmă începuse să se vorbească despre “ceva nou” care mi-a schimbat starea.

Așa erau relațiile în firmă, uneori mai tensionate, alteori mai relaxate... Eram oameni, nu roboți.

Robot poate eram în deschiderea căsuței poștale din oră-n oră, nu mai aveam răbdare.

Eram fericit când primeam mesaje... mă tulburau, mă chemau, deveneam speranța pentru speranță, era minunat...

Correspondența era zilnică, mesajul trimis, mesajul primit, mesaje însoțite de dedicații - muzică - imagini. Firul nevăzut ce ne lega era din ce în ce mai puternic.

Mesajele ne chemau unul spre celălalt...

“Îmi place mult să am un prieten ca tine, departe, dar să știu că ești prietenul meu, îmi dă un sentiment de siguranță... ascult acum la radio ceva ce-mi place foarte mult... e normal să mă gândesc la tine, îți scriu... și-mi face plăcere să-ți scriu și să mă gândesc la tine și de multe ori așa fac... mi-ești drag, știu că de-asta ai apărut în viața mea și că ești acolo undeva pentru mine... așa simt prin tot ce-mi scrii... mă bucur că ai apărut și sper să-ți placă Voltaj (nu-i ascultasem încă)... și mi-a dedicat 3D...” ascultă-i te rog, “când mă simt gol cu tine mă îmbrac”, de câte ori ascult 3D mă gândesc la tine, chiar am senzația că au compus pentru noi...”.

Am început să-i ascult și-a trebuit să recunosc că reprezentau ceva în muzica nouă, printre puținele trupe cu valoare ce apăruseră după anii 90. Iar eu eram de-al Phoenixului, locuisem în Timișoara, respirasem un altfel de aer înainte de revoluție. Și-mi plăceau cei de la Voltaj.

Iar acum, când scriu, ascult Timișoara, o piesă de forță a Phoenixului.

„pe unde-o fi fata pădure?”... ce dureroase pot fi cuvintele și muzica, uneori.

„Scrie-mi Dora, orice, poate fi și o rețetă, numai să primesc mesajul tău” îi scriam într-unul din mesaje... și era adevărat, așteptam să-i găsesc mesajele... de multe ori visul reprezintă mult mai mult decât realul.

„Cine știe ce minuni o să mai faci dacă-ți trimit o rețetă... însă am să-ți scriu, văd eu ce... îți scriu, dar să nu cumva să mă lipsești de mesajele tale... ele sunt bună dimineața pentru mine, sunt deschiderea zilei, să nu uiți, te rog...”

*

JOC

Mi-e mult mai ușor să relatez fapte decât să exprim trăiri. Cei care nu cunosc jocul corespondenței pe net vor înțelege poate mai greu cum decurg lucrurile.

Aveam, prin poșta electronică, o corespondență cu o femeie care-mi plăcea foarte mult și nu știam încă pe unde e fiecare. Era o prietenie și poate chiar o iubire virtuală. Ne legau cuvintele, trăirile, speranțele. Și nu ne văzusem încă...

Scriam fiecare pentru celălalt diverse fragmente din ce cunoșteam sau imaginam. Era un joc frumos și ne lega mai mult decât orice altceva. Fragment după fragment, mesajele ne chemau unul spre altul.

Nu-i așa că și voi ați trăit asemenea pași în tatonarea dragostei?

I-am propus să scriem fiecare povestiri sau fragmente de povestiri și apoi să încercăm să legăm un volum. Acesta a fost jocul nostru, cuvintele-mi veneau legate și în bună inspirație generată de prezența ei în viața mea, scriam aproape zilnic.

“Ne vom limita la corespondență și la ceea ce vom trimite pentru proiectul comun”, așa stabilisem, de comun acord.

“Și cum o să-i spunem volumului?” mă întrebă într-un mesaj...

„Poveștile prietenilor Melaniei”, dacă nu cumva ai altă propunere...

“De ce trebuie să apară o altă femeie, cine e Melany?”...

Melany era mașina mea, nu știu de unde au bărbații dorința de a-și boteza mașinile cu nume de femei, poate dintr-o nevoie de ocrotire sau din orgoliu...

“După prima noastră discuție pe chat, m-am urcat în Melany și cu gândul la tine am ascultat George Michael... numai pentru asta mă gândisem la prietenii Melaniei”..

“Dora, o să-i spunem dacă vrei 3D - Dragoste de Dora... sau orice altă variantă...”

Eu mă ocup de redactare și tipărire, o să facem totul cu discreție, să vedem ce va ieși... și ne vom cunoaște atunci când vom finaliza proiectul...”.

“sună frumos, crezi tu că vom avea succes?... mă gândesc la prezența unuia în fața celuilalt, nu la altfel de succese...”.

În visele bune mă gândeam cum o să printez un exemplar pe hârtie care să imite pergamentul și cum am să fac niște coperti din carton pe care o să lipesc frunze uscate, apoi am să leg volumul cu o sfoară groasă... și visam mai departe... o lansare pentru noi, doar noi doi...

Vis frumos... Îmi imaginam un separeu de restaurant decorat cu multe fotografii, mărimi diferite ale aceleași imagini, fotografii alb-negru cu volumul și un trandafir roșu... muzică discretă, lumini la fel de discrete de lumânări așezate pe pardoseală... un aranjament tip carte deschisă cu două fotolii face-to-face, frapieră cu șampanie, multe flori... vis frumos... Eram îndrăgostit...

*

“M-am îndrăgostit de tine Dora, te iubesc, așa simt, așa îți mărturisesc...”.

“Cum să mă iubești? Nici nu mă cunoști, cuvintele-ți sunt ca zarurile și te joci cu ele și știi că mă impresionează felul tău de-a fi. Îmi placi mult, mi-ești drag, chiar foarte drag, nu știi cât de drag îmi ești și cât de mult reprezintă pentru mine mesajele și gândurile tale...”.

*

MY WAY

Ce mult a însemnat prezența ei... Până la Dora nu crezusem în zodii, în influența ascendentului asupra reacțiilor... cunoștințele despre astrologie erau minime... Nici acum nu sunt prea evaluate însă aceste întâmplări m-au schimbat foarte mult și m-au determinat să caut alte explicații și soluții. Ce să vă mai spun?

Aveam ceva peste 40 de ani când s-au întâmplat toate acestea. Datorită vremurilor fusesem educat într-un sistem ateist iar strofe precum „partidul e-n toate, e-n cele ce sunt și-n cele ce mâine vor râde la soare” mi-au marcat copilăria și adolescența. România fusese până la Revoluția din 1989 o țară comunistă. N-am fost cu ei dar am trăit în acea perioadă.

Iar vorbele bunicii când plecam de la ea „mereți cu Dumnezeu, mamă” îmi sunau atunci arhaic și demodat iar acum drept cea mai uluitoare urare...” Mereți cu Dumnezeu, mamă ,,,...

Să-l ai pe Dumnezeu cu tine în mersul prin viață...

Între educația ateistă și vorbele bunicii a mai fost faptul că eram pasionat de fizică.

Eram un pozitivist convins și un mecanicist în felul de-a privi lucrurile. Căutam și aveam explicații la aproape orice. Nu-mi puteai da o problematică anume și eu să nu am un răspuns și o soluție total logice sau măcar să le caut.

Până când am cunoscut filosofia și incertitudinile lui Heisenberg, lucrurile erau așezate și-mi formaseră un anumit mod de gândire. Atunci însă au apărut primele îndoieli, dar aspectele erau mai mult teoretice. Cum să accepți coincidențele? Dar incertitudinea?

Ce regulă a ordinii lucrurilor îți indică drumul și limitele cunoașterii?

Primele întrebări, primele îndoieli...

Și-mi plăcea să privesc mult cerul cu stelele, am avut mereu credința că acolo-s toate secretele noastre. Astronomia, telescopul, cerul privit noaptea... Mă simțisem cu adevărat liber când noaptea am îmbrățișat cerul de pe creasta Parângului, de pe creasta Bucurei în Munții Retezat sau de pe Vârful Viștea lângă Moldoveanu în Munții Făgăraș. În vârf de munte te simți cu adevărat liber.

Nu-mi făceam modele în viață după modelele din fizică însă deveneam cel puțin bănuitor la “coincidențe”, cu greu le acceptam.

Priveam evenimentele ca un dat astfel că “nimic nu era întâmplător”. Exista un “rost ” al tuturor lucrurilor. Făceam parte dintr-un mare joc, o mică piesă într-un mare joc. Poate de-asta o considerăm pe Dora un cadou. Nu venise întâmplător în viața mea și nici eu nu eram întâmplător în viața ei. Primisem un dar. Să revin însă...

*

MESAJE - MESAJE

Mesajele ne îndreptau unul spre celălalt. Stabilisem o regulă, la primii noștri pași, să ne limităm la corespondență. Însă eu aveam nevoie de dragoste și simțeam că am găsit-o.

“Cum să te-ndrăgostești dacă nici măcar nu mă cunoști? Mă bucură că-ți place felul meu de-a fi și că-mi dorești prezența. Și eu te simt aproape de mine.”

“Eu te simt ca parte din mine Dora, partea la care țin cel mai mult și pe care vreau s-o am și s-o păstrez aici, cu mine. Eu te iubesc Dora.”

“Poate n-o să-ți plac fizic, poate n-o să ne potrivim, sunt atâtea și atâtea aspecte de care depindem cu toții, ce fel de iubire s-a născut în tine? Poate-ți vei reface iubirea pierdută, poate eu sunt numai surogatul pentru ceea ce-ai pierdut, vezi tu Mircea câți de poate apar în mesajul meu, vezi cât de dependenți suntem de alte și alte lucruri din viața noastră? Și în niciun caz nu vreau să pierd un prieten bun așa cum te am pe tine acum.”

“Nu puteai să apari întâmplător în viața mea Dora. Așa s-au întâmplat toate. Așa s-a născut culoarul către inima mea, culoarul pe care-ai venit. Ea s-a retras ca să-ți facă ție loc, ăsta-i rolul tău acum. Iar tu ai ieșit dintr-o relație ca să mă primești pe mine. Așa a fost să fie. Cred că suntem sortiți unul altuia”

“Îmi place să citesc și să recitesc ce-mi scrii. Ar fi dureros să n-am mesajul tău zilnic. În drum spre birou, dimineața, îmi fac gânduri ce reacție aș avea dacă n-ar merge netul sau emailul. Mi-ești drag, mi-ești foarte drag, cel mai drag prieten.”

“Prietenul tău cel mai drag, adică cel ce-ți scrie acum, s-a îndrăgostit de tine și-ți va scrie o declarație de dragoste. Dar am s-o scriu atunci când vei dori s-o primești cu sufletul deschis. Și acum nu mă interesează unde ești, cum ești și dacă ne potrivim. Acum sunt mulțumit că ești pentru mine și am o stare deosebit de bună. Când ești gata, dă-mi un semnal.”

“Tot ce-mi scrii primesc cu sufletul deschis și tu știi asta foarte bine. M-ai ridicat pe-un pedestal și-mi ceri acum să nu fiu statuie, să am sufletul cald și deschis pentru tine. Așa sunt, așa m-ai făcut. De multe ori dacă am timp, deschid emailul și recitesc mesajele tale... și eu am primit un dar minunat odată cu ele”.

I-am scris atunci o “Declarație de dragoste” pe tema sacrificiului unui soldat, rănit și înghețat, uitat într-o tranșee în timp de război... un soldat care-și făcea datoria și pe care-l ținea în viață numai gândul la femeia iubită... toate acestea fără a pomeni ceva despre noi...

Declarația de dragoste i-a aparținut Dorei și a ei a rămas.

“Nu mă așteptam. Îți mulțumesc. Iar dacă într-adevăr reprezintă pentru tine atât de mult, mă bucur. Mă impresionezi din ce în ce mai mult și-mi ești din ce în ce mai drag.”

*

Mă îndrăgostisem de-o imagine. Creasem eu imaginea sau o promisem drept cadou ? În spatele ei însă era un suflet de femeie, un suflet deosebit. Așa s-a născut dorința.

3. Aniversarea

Dora îmi era tot timpul în minte, mă acaparase iar comunicarea noastră era numai prin poșta electronică... două-trei săptămâni de mesaje însă cât de mult așteptam să deschid e-mailul să văd ce-mi scrisese...

Mi-a spus „sunt departe de tine, foarte departe”... încercasem s-o localizez deși promisesem să ne limităm la corespondență... Se apropia ziua ei, în iulie... voiam să-i ofer un buchet de flori, să fie invitata mea la masă, să fim împreună... tare mult îi doream prezența...

Pe măsură ce se apropia ziua ei, deveneam tot mai agitat... și nu-mi spunea cât de departe e...

Mi-a scris “ce-ai face dacă aș fi în Australia sau Noua Zeelandă?”... “m-aș urca în avion cât mai repede cu putință” i-am răspuns... apoi i-am trimis numărul de mobil și-am rugat-o să mă sune măcar s-o aud să-i spun „La mulți ani!”...

Relația noastră se limita la corespondență, atât, așa stabilisem.

Într-un mesaj mă prezentasem, îi spuseseam cine sunt, unde și cu ce mă ocup, care-i situația mea, genul de scrisoare de prezentare destinat iubitei.

Voiam s-o cunosc, era normal să o întreb în corespondență cum arată.

Îmi plăcea mult în toate mesajele, din ce în ce mai mult... pentru mine Dora era o femeie frumoasă în toate chiar fără să știu cum arată... și-mi scria “să-ți spun c-arăt bine ca să te liniștești?”.

*

Așa-i zodia mea, berbec... suntem nerăbdători... se spune că atunci când Dumnezeu a vrut să ne îndeplinească o dorință noi i-am cerut „Dă-ne răbdare Doamne și dacă s-ar putea dă-ne-o chiar acum!”... e ceva caracteristic berbecilor. Iar noi doi eram berbecul și racul!

Berbecul și racul, nebunia și nerăbdarea berbecului în dansul racului. O poveste fără de sfârșit...

*

Primeam mesaje zilnic, ele erau bucuria mea și-mi dădeau tonusul necesar pentru ziua ce venea. Speram să primesc un mesaj în care să fiu invitat să petrecem împreună ziua ei. Era însă un mesaj referitor la arșița verii și prezența mea „răcoroasă” în viața ei. Însă eram prezent, eram dorit și îmi dădea o stare minunată. N-am luat legătura altfel și n-am primit alt mesaj.

Pe de altă parte însă, fusesem jucător de poker și-mi plăceau jocurile. Iar jocurile dragostei au un farmec aparte. Acolo se investește cel mai mult, sunt cele mai epuizante dar și cele mai revigorante pentru suflet și trup.

Seara îmi făceam planuri pentru ziua ei. Unde-o să merg, ce-o să fac, cum să dau de Dora? Speram să fie totuși din București... dimineața am simțit că acolo e cheia, am luat mașina și-am plecat... M-am întâlnit cu niște prieteni apoi am încercat s-o caut prin București... nebunie mai mare nu făcusem

până atunci... mă plimbam cu mașina și mă uitam în jur... și nici măcar nu știam cum arată... eram îndrăgostit, ce să fac altceva?

Voi îmi înțelegeți starea, sunt sigur!

*

FURTUNA. La amiază a început o furtună cumplită, nu văzusem așa ceva, am rămas blocat în mașină peste două ore. Nici măcar să deschid portiera nu puteam. Eram într-un București complet paralizat, cu ploaie în rafale și inundații, cu copaci răsturnați și geamuri căzute de la blocuri. Un infern se prăvălise din cer. Simțeam rafalele grele de ploaie și cerul din ce în ce mai aproape și mai apăsător.

După orele de blocaj în trafic, cu greu am reușit să mă pun în mișcare și să ies printr-un lac format în mijlocul intersecției la Colentina. Fumul de țigare intrase cu totul în mine cât am stat blocat.

Drumul a fost o aventură, nu aveam culoar de ieșire pe magistrala spre Ploiești, oamenii circulau și ei pe mijlocul bulevardelor, pe unde puteau.

După încă o oră reușesc să ajung într-un loc mai deschis, în Piața Victoriei apoi am mers spre Casa Scânteii (acum Casa Presei).

M-am retras la un restaurant pe care-l frecventam, Mc Moni`s.

Printre crengile căzute și bălțile formate am făcut un slalom cu mașina și am reușit să ajung în zona restaurantului. Eram printre puținii clienți ai restaurantului!

*

IMAGINEA. Am cerut un Martini roșu, am aprins o țigară și în gând i-am urat „La mulți ani Dora”... Nu abandonasem ideea de-a o întâlni numai că îmi trebuia un relache după evenimentele la care participasem.

Am ridicat paharul de “La mulți ani!” privind culoarea lui inconfundabilă...

În vălătucii fumului de țigară aveam senzația că paharul iese din ceață. Aș fi vrut să-i spun un “Te iubesc Dora”... Priveam paharul spunându-i șoptit “Te iubesc Dora”... Era acolo, în pahar... chipul ei, ochii mari luminoși și zâmbitori... nu-mi venea să cred ceea ce vedeam... Credeți-mă că nu eram omul să consum „visătoare” și nici nu băusem nimic până atunci... Trăiam un miracol?

Picolița ce mă servea și căreia într-o vizită anterioară îi promisesem că o cunun venise agitată crezând că e ceva în pahar „Vai scuzați-ne, e ceva în pahar?”...

“Este, dar să nu te-atingi de pahar, îmi aparține. E clar pentru toată lumea?”...

*

BUN VENIT. Nu știu cât timp am rămas așa, blocat, cu paharul în mână privind prin el... m-a trezit telefonul... nu cunoșteam numărul însă eram sigur că-i ea...

- Bună, sunt Dora, ce faci?

Cred că am adunat toată bucuria din lume atunci deși încercam să-mi controlez reacțiile... îmi venea să dansez de bucurie, așa mult așteptasem mesajul ăsta. Am avut un moment de blocaj, apoi am erupt:

- Unde ești Dora, te aștept.

- Numai atât? mi-a răspuns cu o voce stăpânită de emoție... apoi a început să râdă...

- La mulți ani, La mulți ani, La mulți ani... iartă-mă, totu-i din dorința de-a fi împreună cât mai repede... masa te așteaptă!

Nu-mi puteam stăpâni nici eu emoția...

- De ce te-ai fâstâcit atât, mai e ceva cu tine?

- Nu Dora, cine să fie?... pentru tine am venit, pentru tine sunt aici... spune-mi unde să vin să te iau sau să trimit o mașină să te ia, e ziua ta, trebuie să sărbătorim.

- Sunt departe Mircea... ești atât de drăguț dar înțelege că sunt foarte departe...

- Cât de departe Dora?... poți veni cu ceva aici într-o oră două?

- Sunt departe... mi-ar place să fiu cu tine acum, de-asta te-am și sunat. Unde ești, spune-mi unde ești, cum arată? Descrie-mi!

- Într-un restaurant care-mi place foarte mult, e relaxant, e curat și plăcut și e într-o zonă a Bucureștiului mai verde. A fost o furtună cumplită aici, de-abia se circulă. Stau singur la o masă, te aștept, am comandat un martini roșu și te privesc. Restaurantul e pustiu fără tine.

Am luat paharul de martini și-am privit prin el spunându-i „La mulți ani Dora!”...

- Dora, te-am văzut în pahar, e adevărat ce-ți spun, te-am dorit și te-am văzut în paharul de martini... Eram agitat și voiam să-i spun tot ce se poate spune, cât mai repede posibil.

- Și cum sunt?

- Ești roșcata, ai părul roșu și ochii verzi... contururi profilate... ai un zâmbet „ucigaș”, e zâmbetul ochilor tăi.. însă ceea ce mă dă gata e jocul culorilor, ochii verzi și părul roșu.

- Tu vorbești serios că așa mă vezi?

- Da, așa te văd, așa ești... cu ce greșesc?... Dora?

- Nu pot să cred că mă vezi așa...

- Dar cum ești?

- Așa sunt... nu mă cunoști din altă parte nu?

- De unde să te știu dacă nici măcar zona unde ești n-o cunosc?

Eram înfierbântat de dorința de-a fi împreună, îmi doream atât de mult...

*

„Atunci o numeam visul meu verde-roșcat. Apoi a devenit coșmarul meu roșcat cu ochii verzi.

Între vis și coșmar e clipa. Minunata clipă a iubirii! “

*

M-a rugat să servesc ceva de ziua ei ca și cum am fi împreună... „eu ar trebui să te servesc cu un pahar de vin și chiar mi-ar place să te servesc”...

Am cerut vin ca să nu mă mai ating de paharul de martini...

L-am privit iar, era acolo... la un moment dat am simțit că am puteri nebănuite din moment ce reușesc să văd așa ceva... De altfel la plecare am luat paharul cu mine și de a doua zi a fost pus la loc de cinste în biroul meu... L-am încuiat în seif să fie mai sigur că nu se va atinge cineva de el...

I-am spus că îmi doresc cel mai mult s-o cunosc.

- Ești visul meu verde - roșcat. Vreau să fie un vis real, să fie visul frumos și când deschid ochii să fii lângă mine. Unde ești?

- Departe, foarte departe. În Nord.

- Ce-nseamnă nord pentru tine Dora? Polul Nord?

- Nuuuuuuuu, e prea frig acolo, sunt în nordul țării, Baia Mare.

Râdea când îmi spunea toate astea.

- Mi-ești atât de drag.

Avea o inflexiune a vocii când spunea drag, un aaaaaa prelung.

- Dacă ne cunoaștem s-ar putea să stricăm tot și n-aș vrea așa ceva. Mă bucur atât de mult că te gândești la mine de ziua mea...

- Dora... vreau să te cunosc... ești partea lipsă aici la masă...

- Sunt prezentă prin tine, Mircea, altfel ai fi fost acolo?

- Nu, n-aveam motiv... mă bucur că ești... ce-o să faci totuși de ziua ta, ai invitați, mergi undeva?

- Da, sunt invitată acolo unde-mi doream cel mai mult și e minunat.

- La ai tăi?... la părinți?... (eram prea agitat ca să-mi pice fisa)

- N-ai ghicit, să te mai las să-ncerci?

- Hai Dora spune-mi, unde mergi?

- Of, nu-ntelegi că sunt cu tine la masă, unde să mai merg?... acolo mi-am dorit, acolo sunt... și nu văd decât o masă rotundă cu o față de masă albă și pe tine cu un pahar de vin spunându-mi „La mulți ani!”... am nimerit?

- Aș vrea să-ți mai spun ceva pe lângă „La mulți ani!”... să-ți spun și „Te iubesc Dora”

- E prea mult, nu poți asta, nici nu mă cunoști...

- Te simt lângă mine, te simt cu mine și „când sunt singur cu tine mă îmbrac”, nu-i oare destul?

- Doamne, nu știi ce să zic, oricum sunt fericită că vorbesc cu tine de ziua mea... Să nu mai bei, te rog, pleci la drum, vreau să știu că e totul în regulă, te rog... Nu am un „bună dimineața” mai frumos decât cuvintele din mesajele tale... Ajung la birou dimineața, deschid corespondența și primesc mesajul tău - el e „bună dimineața” pentru mine...

- O să servesc masa și-apoi am să vin la tine, dimineață voi fi acolo...